

**IVANA
DOBRA
KOVOVÁ**

MARENČIN PT

**INÉ
MYŠ
LIENKY**

iné myšlienky

Ivana Dobrakovová
iné myšlienky

MARENČIN PT

Vydanie knihy z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Copyright © Ivana Dobrákovová, 2025

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Marenčin Media

Cover photo © Ivana Dobrákovová

© Stephan Balkenhol / VG Bild-Kunst / LITA, 2025

Layout © Marta Blehová

1097. publikácia

1. vydanie

ISBN 978-80-569-1360-4 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1361-1 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1362-8 (ePub)

prísť na iné myšlienky 2

Sedím vo svojom hojdacom kresle v detskej izbe na Krížnej a je mi zle, ako už dávno nie, oproti mne sedí na zemi môj bratranec Peťo, ktorého mama zavolala, lebo si už so mnou nevedela rady, nevedela, ako mi pomôcť, ako mi dohovoriť, a tak jej napadol môj bratranec Peťo, na toho som predsa vždy dala, jeho by som mohla počúvnuť a nejako zázračne sa dostať z prvej depresie, ktorá ma nie až tak nečakane prikváčila, už pol roka chodím na Filozofickú fakultu Univerzity Komenského a je mi jasné, že to nikam nepovedie, že ma každú chvíľu vyhodí, len čo si uvedomia, akého idiota prijali na štúdium, akú neschopnú atrapu, v depresii sa upínam na predstavu, že pôjdem robiť do bratislavskej Zoo za druhým bratrancom Braňom, práca na čerstvom vzduchu a ešte aj so zvieratkami, už sa vidím, ako kydám hnoj vo výbehu divých sviň, len moja mama si to nejako nechce predstavovať, a tak zavolala Peťu, ktorý do toho tiež jasne vidí, celé je to o tom, že si ešte nemala frajera, hovorí mi, a to už máš osemnásť rokov, tam je pes zakopaný, uvidíš, keď si nájdeš frajera, všetka táto takzvaná depresia pominie, no

potom dodá, ale tie lieky asi radšej ber, a keď v rozpakoch neviem, čo na to, ešte zdôrazní, uvidíš, keď sa dáš s niekým dokopy, hneď prídeš na iné myšlienky.

Lenže ako, koho, kde mám splasiť frajera, Bratislavou v novom tisícročí sa presúvam zásadne v sukni, myslím, že žiadne džínsy či iné nohavice ani nemám, batikové sukne až po zem, aby si konečne niekto všimol, že som tiež žena! len to akosi nikoho nezaujíma, a ešte aj študujem jazyky, kde sú samé dievčatá, do barov nechodím, lebo som to otcovi pred smrťou sľúbila, Kafka nie a nie zísť z portrétu, ktorý mi visí nad posteľou, skrátka, žiadny muž v dohľade, hoci, myslela som si, že ako trinásťročná som sa poistila, v Ekoiuvente na koňoch, chodil tam istý Martin, dvadsaťročný, odkrúcal si tam civilnú službu a ja som bola doňho, samozrejme, a raz vysypal z peňaženky asi tridsať malých fotiek žien a povedal mi, že to všetko boli jeho frajerky a chcel aj moju fotku, aha, zaujímavé, tak to už aj mňa berieš, že som frajerka, len preto, že za tebou chodím kecať do kotolne, a fotku som mu nikdy nedala, ale dohodla som sa s ním, že keby som sa neskôr v živote ocitla v ošemetnej situácii – furt nič, panna, trapas –, on mi pomôže, a tak chodím v batikových sukniach ako osemnásťročná po Bratislave a nadávam, kričím, Martin, teraz, keď ťa potrebujem, kde do riti si?

V batikových sukniach chodím aj na Tehelnú za svojou psychiatrickou, najprv ma nechcela zobrať, vraj som príliš

mladá a čo si ona so študentkou počne, nie je špecializovaná na adolescentov, ale moja sestra úspešne nástojila, a tak sa hrdo delím o miesto na koženkových kreslách s podobne zdeprimovanými ženami v stredných rokoch, ktoré tam skleslo sedia a občas si čosi monotónne medzi sebou drmolia, recepty alebo sťažnosti na odrastené deti, čo len pijú a berú im peniaze, občas dokonca nejaký komentár k aktuálnej politickej situácii, modrá je dobrá, len či naozaj, čakám tam hodiny, s prekříženými nohami, v lone vždy zošit s francúzskymi slovíčkami, ktoré sa potichu drví, veľmi rýchlo sa naučím, že psychiatrické neradno príliš rozprávať o túžbe zomrieť, lebo od Cajly ma delí len jeden telefonát, takisto sa naučím, že už v čakárni treba držať formu, nezabárať sa do príliš mäkkých kresiel, nelíhať si na ne, ak je tam náhodou menej pacientov, lebo psychiatrická hocikedy nečakane vyrazí z ambulancie a chodbou sa pustí na záchod, predtým však zakaždým zrakom prešacuje každého jedného pacienta a som si istá, že hneď vidí, už z toho prvého pohľadu, kto na tom ako je.

A keď sa v rozpore so všetkými svojimi očakávaniami z depresie naozaj vyhrabem, január, čierny sneh lemujúci cesty Bratislavy a o štvrtej poobede stále tma ako v rohu, a keď si uvedomím, že už nechcem zomrieť a na univerzite sú takí tupí, že ma stále neodhalili a v predstieraní môžem pokračovať aj v druhom semestri, spolužiačka Maja mi poradí, aby som išla na pracovný pohovor, zahraničná firma,

pár hodín na recepcii, potrebujú angličtinu, môžeš im kradnúť úžasné gélové perá Pilot, a tak sa vyberiem do Petržalky na pohovor, do Petržalky, kam skoro nikdy nechodím, ale doteraz si vybavujem, ako som ju videla prvýkrát, v detstve, z autobusu cestou na kúpalisko Matadorka, netušila som ešte, čo Havel o Petržalke povie, ale cítila som to isté, nalepená na okno autobusu, prechádzajúc okolo panelákov, tu naozaj žijú ľudia? ja rozmazané dieťa z centra, a tam som ho stretla, na tom pohovore, bol so mnou spolu s ďalšími dvoma kandidátmi, a hoci vedel po anglicky horšie než ja, dostal to miesto on, Pavol.

Pavol ma odprevadil domov v bratislavskej čľapkanici, na ktorú nadával, v jednej chvíli som sa ho spýtala, odkiaľ je, a on mi to aj povedal, škoda len, že mne Orava znie rovnako ako Šariš a Šamorín či Myjava, hneď mi to vypadlo z hlavy, proste nebol odtiaľto, nebol zvyknutý na tieto podmienky, ako sa vyjadril, rozprával mi, že doma sa vždy smejú na správach, že v Bratislave po prvom snehu kolabuje doprava, ha ha, Bratislavčanov opäť zaskočilo, že v zime sneží! no prosím, ako málo im na Orave stačí, aby mali dobrú náladu, ale to mu nepoviem, stačí, že sa pozastavuje nad mojím *neeeee*, o ktorom som si myslela, že je predsa univerzálne, a teda nie, nie je, na Myjave to majú inak, oni hovoria *ňje*, kto sa v tom má vyznať, Pavol povie, že jeho jazyky nebavia, radšej išiel hneď po strednej pracovať do firmy a teraz dúfa, že bude mať aj túto bokovku na recepcii,

žmurkne na mňa pri slove bokovka, sukňu mám už dole celú mokrú, lepí sa mi na čizmy, najradšej by som sa na celé ženstvo vysrala, prídeme pred náš dom na Križnej, rozmýšľam, ako sa s ním rozlúčim, doma je určite mama, ale on to zvládne aj za mňa, zastanem, on zastane, je evidentné, že v tomto dome bývam, obráti sa ku mne, ale ak si myslíš, že teraz ma pozveš na kávu a ja pôjdem s tebou hore, tak sa mylíš, je to také absurdné, že sa rozosmejem, tak sa na tej blbej hláške smejem, že sa oňho aj opriem.

Nie je celkom isté, či som ochorela na prvú depresiu kvôli genetickému zaťaženiu, skracujúcim sa jesenným dňom, nezvládnutému prechodu z gymnázia na univerzitu, alebo kvôli mansoňákovi, ktorý ma nechcel, ale ja som ho chcela a bola som si istá, že kvôli nemu by som bola ochotná presťahovať sa aj do Petržalky, bola som si istá, že s ním by som bola šťastná aj v paneláku, len šťastným nechcel byť on, vlastne sa ma skôr bál, ako pozoroval môj zhoršujúci sa psychický stav, keď som sa s ním stretla v parčíku na Šafárikovom námestí, neustále som sa ho snažila chytiť za ruku a on sa odťahoval, ukazovala som mu, ako sa režem, a on sa na to nechcel dívať – takže tak, a ty si nejaký mansoňák?! –, dokonca som sa snažila vydobýť si, aby ma pri privítaní a rozlúčení aj pobožkal, a to už kde sme! až musel chudák chlapec s farbou von, a teda že on moje city nezdieľa, a ja na to v pohode, chápem, nemusíš, ale ak ma necháš, prisahám, že sa hneď teraz hodím do Dunaja, na čo povedal nie,

to nerob, preboha, dobre, tak ťa nenechám, a až doma mi došlo, že takto to nejde, že také čosi nemôžem nakladať na plecيا sedemnástročnému chlapcovi, nech aj počúva Marilyn Mansona, a tak som mu zavolala a povedala, že sa už neuvidíme, a on sa stále bál, si si istá, že to zvládneš? a ja jasné, neboj sa, zložila som a prvýkrát som sa neporezala len demonštratívne, ale naozaj.

Takže ani Myjava a ani Orava, je niekde z východu, Pavol, prezerám si mapu Slovenska so záujmom, ktorý mi na hodinách geografie vždy chýbal, nikdy som nebola ďalej než v Senci a už aj to mi stačilo, už aj to bolo takmer príliš, som s Pavlom v jeho byte na Levanduľovej, Orgovánovej, či Nevädzovej, proste v Ružinove, v paneláku! okrem mapy pozorujem aj Pavla, ako konzumuje chleba s masťou, vraví, že by mohol jesť chleba s masťou každý deň, nikdy by sa mu nezunoval, ale teraz vraj investoval peniaze a onedlho sa mu zúročia, ak to tak môže nazvať, a potom si bude môcť dovoliť jesť aj niečo iné než len chleba s masťou, možno kaviár, ako vy Bratislavčania, smeje sa, smeje, a neviem, kto z nás dvoch je väčší blb za ten rasizmus, on proti Bratislave, ja proti zvyšku Slovenska, tak sa to zavedie od prvých stretnutí, Pavol sa mi však zdá veľmi pekný, je vysoký, taký trochu mohutnejší, pri dobrej vôli by sa dal nazvať svalnatým, má hnedé oči a drsnú tvár so strniskom, gaštanové vlasy, ja vyzerám stále rovnako a neviem, či sa mu páčim, viem len, že už nenosím batikové sukne, ale vypasované modré džín-

sy, dokonca si to aj všimol, konečne z teba niečo aj vidno, na tie fľakaté sukne sa nedalo pozerat'.

A tak uňho najprv skonzumujem niekoľko chlebov s masťou, Pavol sa podelí, nie je skúpy, bochníky nakupuje veľké, je teda pravda, že vždy spomenie, akoby medzi rečou, koľko minul za nákup, a ja tú informáciu registrujem, ale nič z nej nevyvodím, sedíme v jeho mierne plesnivej garsónke v Ružinove a potom už aj ležíme na jeho úzkej posteli, pýtam sa ho, koľko si mal predtým mnou žien? ale on neodpovedá, tak koľko? povedz mi to, a on si len kliesni cestu do mňa, a ja, hoci o tom snívam už od trinástich, sa čoraz viac uzatváram do seba, odťahujem, vyvliekam, snaží sa ma stiahnuť späť na posteľ, čo tu ložíš po stene, pod sem, ale nejde to, nijako sa do mňa nevie dostať, až mi je do plaču, od bolesti, keď sa o to pokúša, tak to bolí, nikdy sa mi to nepodarí, spotená si hovorím, budem do smrti pannou, Pavol krúti hlavou, musíme to skúsiť nejako inak, neviem, čo tým myslí, ako inak, zdá sa mi to stratené, zatiaľ ma vezme do kúpeľne, ktorá je teda jednoznačne plesnivá, a tam sa o mňa pod sprchou šúcha a tam aj zažijem svoj prvý orgazmus, ktorý ma totálne vydesí.

Pavol sa rozhodol, že sa mi pokúsi zlepšiť náladu, jedného dňa mi povie, že ma zoberie na úžasné miesto, miesto pre zaľúbencov, ako sa vyjadrí, stále tie regionálne rozdiely, on ľúbi, ja milujem, k slovu ľúbiť mám až odpor, v živote to u nás doma nikto nevyslovil, možno jedine označil niečo

s odporom za ľúbivé, my Bratislavčania milujeme alebo nič, ja ešte neviem, či milujem, ale hovorím to ostošesť, lebo tak sa to má, keď už človek s niekým chodí, a to úžasné miesto je sexshop na Šancovej, Pavol sa smeje, že kúpime vibrátor, ja sa hystericky smejem pri predstave, že ma niekto známy uvidí, on z Prešova či Košíc to má ľahké, nikoho tu nepozná a cestou hovorí blbosti ako: taký malý, praktický, do kabelky, ktorý vyťahneš v prípade potreby, hovorí: možno sa nás pri pulte spýtajú, či ho nechce slečna vyskúšať, a potom pôjdeš do kabínky, smejem sa, až mi slzy tečú, a ešte: no vidíš, ako tá depresia rýchlo pominula, mal by som si to dať patentovať, najlepšie antidepresívum, čo by na to tá tvoja psychiatricka, tak pani, rozhodnite sa, Cajla alebo vibrátor, a oni sa nás naozaj spýtajú, či ho chceme vyskúšať, až mi zabehne, ale len ho nechajú bzučať na pulte, áno, funguje, áno, berieme, len preboha už preč odtiaľto.

A potom, na Ďatelinovej, Ľaliovej či Muškátovej, proste v Pavlovej plesnivej prenajatej garsónke, sa rozhodne, že ma odpaní, celý čas mi pritom rozpráva, ako investoval do pyramídových hier, smeje sa, že ľudia tomu veria, že to pôjde do nekonečna, zatiaľ čo ja zhlboka dýcham, ide to lepšie, než keď sa o to pokúšal sám, BMG Invest a Horizont Slovakia, už sa nám črtá ten horizont, kam až to chce dostať, a tiež AGW a Drukos, všade nastrkal peniaze, a už mu to vynáša, vie, že to rachne, veľmi dobre to vie, začne mi

trhať červené silonky, ktoré mám na sebe, na ktorých trval, ide len o to, aby stihol zarobiť viac, než do toho nastrkal, ale verí si, verí si, že dobre investoval, a pri tom slove sa zasmeje a zatlačí, dobre a včas, a potom, uvidíš, potom si budem môcť dovoliť aj byt v Starom Meste, budeme si môcť kupovať aj zákusky v cukrárni a nielen Dru tyčinky v Tesco na Kamennom, a nedokáže pochopiť, ako môžu byť ľudia takí hlúpi a čomusi takému veriť, a je to tak, je to tu, celé to vo mne zmizlo, už nie som pannou, Martin z Ekoiuventy, bol by si býval lepšou voľbou, Pavol sa ešte zasmeje, vidíš to, kde je vôľa, tam je cesta.

Vždy, keď navrhnem kino, Pavol spraví grimasu, vraj čo sú to za veľkopanské bratislavské výmysly, veď predsa film budú dávať o pol roka v telke, prečo by mal míňať za niečo, čo bude mať neskôr celkom zadarmo, snažím sa mu vysvetliť, že filmový klub a telka fakt nie sú to isté, ale Pavol nepochopí, čo tým myslím, len argumentuje, že až zarobí, kúpi si obriu obrazovku (do svojej plesnivej garsónky) a bude mať kino doma, to len uvidíš, ako si všetky tie filmy užijeme, sami dvaja, a tak ho nepozývam, ani keď si so spolužiačkami ideme sadnúť kamsi do kaviarne či čajovne, viem si predstaviť, čo by na to povedal, prečo míňať na čašníka, keď čaj si viem pripraviť aj sám, kúpim vrecúškový za lacno a nechám vylúhovať, načo toľký cirkus, nehovoriac o väčšom pohodlí domova, nemám nervy to počúvať, ale treba povedať, že Pavol sa už do mňa dostal, hoci si neviem

presne vybaviť, kedy presne sa to zbehlo a ako to bolo, viem len, že sa to už odohralo, mám to za sebou, s plačom a bolesťou, preto radšej do kina, Pavol sa tvári, že to nie je veľký problém, utešuje ma, nad chlebom s masťou, je kopec iných vecí, ktoré môžeme ako dvojica robiť, po sexshope sa rozhodne, že by sme mohli ísť na nudapláž, je síce začiatok jari, ešte dosť sviežo, ale vieš čo, zasmeje sa, v tej zime aspoň budú stáť bradavky.

Ale ja to nevládam, ach, prečo stále plačeš, ty kofa, prečo stále plačeš, v lesíku, cez ktorý ideme na jednu z najznámejších nudapláží pri Bratislave, sa zatnem, nedokážem to, nie a nie, posmrkávam, a tak sa ma Pavol spýta, či by som sa preňho aspoň nevycikala, nechápem, čo tým myslí, no, skrátka, že by ma pri takej činnosti celkom rád videl na lesnej cestičke, možno aj odfotil, ale keď zbadá môj výraz, hneď to berie späť a zatvára sa otrávene, o dva týždne to skúsi znova, sme u mňa doma a on má všetko naplánované, ľahne si do vane a ja mám byť nad ním, aj si poviem, že to skúsím, že sa musím prekonať, ale zas to nedokážem, už mi je jasné, že pre Pavla som celkom nepoužiteľná, že sám o chvíľu povie, neviem, čo si s tebou počať, šukať nemôžeme, na nudapláž nechceš, očúrať ma nie a nie, no čo s takouto frajerkou, rozmazanou Bratislavčankou, ktorá by len po čajovniach s kamarátkami a po kinách, presne to si predstavujem, že každú chvíľu príde, a namiesto toho: žiadosť o ruku.

Raz na zastávke električky prehodí, že by si ma teda zobral, prehodí to, akoby tým myslel novú pôžičku v banke, nedokážem to obsiahnuť, je to žiadosť o ruku? alebo si ma chce zobrať do bytu, aby som sa tam nasťahovala? ale prečo by som mala, veď doma mi je lepšie, či ma chce zobrať kamsi do Humenného, kde býva? na návštevu? schyluje sa predsa k Veľkej noci, ale napokon vyplynie, že tým myslel presne to, čo mi napadlo ako prvé, investíciu, použije to slovo, vraj do mňa už investoval dosť, chlebov s masťou, a preto by bolo radno to nejako oficiálne potvrdiť, konsolidovať, než rachnem, ako rachne Horizont Invest alebo Drukos, má to logicky zdôvodnené, milujem mužov, ktorí majú všetko logicky zdôvodnené, pripomínajú mi môjho otecka vedca, jednoducho, Pavol nechápe ostatných mužov, že sa stále dávajú dokopy a rozchádzajú, furt nejaké cudzie ženské, veď hergot, tak s jednou už chodím, načo to začínať všetko odznovu, taká oštara, rozmýšľam, ako prichádza električka, prečo si Pavol chce zobrať ženu, s ktorou nemôže ani súložiť, či tento detail nijako nezaváži v jeho uvažovaní, ale Pavol mi stisne ruku, dvere sa otvárajú a ja v pomykove prikývnem, dobre teda, nerachnem, nezavriem svoje brány, Pavol sa nebude musieť na námestiach dožadovať späť svojich peňazí a práv a cítiť sa podvedený, obaja vieme, do čoho ideme.

Ale naozaj viem aj ja? do čoho idem? poznáme sa? poznáme sa dosť dobre? Pavol dokonca povie, že sme

spolu niečo vybudovali, a prečo by sa mal zrazu obzerať po niečom inom, hoci, je pravda, smeje sa Pavol, ako to vezmú v jeho rodine, keď si domov do Trebišova dovedie Bratislavčanku, rozmaznanú Bratislavčanku, veru, už mám tej masti dosť, a tak jedávam len suchý chleba a raz si kúpim margarín, Pavol len pokrúti hlavou, keď ho vkladá do svojej malej prázdnej chladničky, rastlinný stužený tuk, kto to kedy videl, na to sa ani pozeráť nechce, ale na mňa áno, nakúpil mi všelijakú čipkovanú spodnú bielizeň, červené podvážkové pásy, ale najmä pančuchy, vraví, že sa mu vždy veľmi páčili pančušky, keď si jeho mama objednávala v katalógu Quelle, tiež si v ňom listoval a zdalo sa mu to veľmi zaujímavé, všetky tie dievčatá v pančuškách, a rozmýšľal, ako sa asi tie dievčatá cítia, v tej látke, aj mňa sa to pýta, ako sa cítim, takto vystrojená, zas som v pomykove, poviem len, ale to až o pár dní a nie jemu, ale svojej psychiatricke, cítim sa ako dosť blbá investícia.

A v ten deň u psychiatricke dostanem aj prvý veľký kompliment od muža, od jedného spolupacienta, ktorý krokuje čakáreň a obveseľuje zdeprimované babky svojimi posteľovými historkami, evidentne v mánii, keď v tom v jednej chvíli vykrikuje: a to dievča tam v rohu je také pekné, že neverím, že je choré!

Keď mi Pavol dáva peniaze, aby som si kúpila spodnú bielizeň, aká sa mi páči – pod podmienkou, že bude čipkovaná! zo žartu sa ma pýta, či nekúpim niečo aj jemu,

len blbé žarty, medzi nami, doberáme sa, smežeme, on, taký mužný typ, strnisko, statná postava, to by teda vyzeralo, jedného dňa mi Pavol potom, čo ma trochu potrápil v posteli a ja som si trochu poplakala, povie, že ide na pár dní do Nemecka, pracovne? zasmeje sa, neviem, či by sa to tak dalo povedať, a potom mi ukáže stránku jedného obchodu na nete, obchodu špecializovaného na veci, ktoré sa mu páčia, ktoré sa NÁM páčia, ako zdôrazní, kde tam aké Quelle, dušuje sa, že mi kúpi úžasné pomôcky, pozri, a ukáže na priesvitné lodičky na sedemnásťcentimetrových podpätkoch, a ja namietnem, ale v tom by som nemohla a ani nevedela chodiť, a on sa zasmeje, prečo by si v tom mala chodiť, to je na iné, a mne sa zas tisnú slzy do očí, aké iné, keď nič spolu aj tak nemôžeme robiť, aspoň že sa ešte neplánuje tá svadba, napadne mi tiež, či ma v tých lodiach nebudú bolieť palce, veď haluxy mám už od puberty, či vlastne, mama tvrdí, že haluxy som mala už v pôrodnici, ale tak, na tých pár minút to snád' nebude také zlé, predstieram nadšenie a mávam Pavlovi, keď sa pohne vlak.

Pavol toho nakúpil požehnane a postupne všetko na mne skúšame, už som taká otupená, že naozaj nevidím rozdiel medzi takou bielizňou a onakou bielizňou, spomeniem si, ako som kedysi pražskej sestre závidela, že jej každý mesiac chodia z katalógu nové pekné nohavičky, zatiaľ čo mne každý mesiac len trčia nové gumičky z nohavičiek z Miletičky, a teraz to mám, toľko bielizne, že by som do nej mohla

skočiť aj hlavičku, a nevážim si to, je to tak, nevážim, že tento chlapec z Polonín do mňa toľko investuje, on rozdiely medzi jednotlivými kusmi bielizne vidí, rozhodne sa, že si ma v niektorých zveční, začne ma fotiť z rôznych uhlov, začne ma fotiť pri náhradných činnostiach za sex, ktorý stále nemôžeme prevádzkovať, a ja sa nechám, len on je chudák tiež hanblivý, preto posielal mňa, ostrieľanú Bratislavčanku, aby som ich potom chodila do Kodaku vyvolávať, tí predávajúci sa na mňa rozhodne pozerajú pri preberaní zvláštne, rozmýšľam, či si to tam vzadu v tmavej komore pozerajú, ako tá štetka oblečená ako štetka s vtákom v hube... ale tieto myšlienky rýchlo zaháňam, pre istotu sa s tým nezverím ani psychiatricky, áno, to už sú veci, s ktorými sa nezverujem ani svojim novým kamarátkam na univerzite, ktovie, hovorím si, či by pre to mali pochopenie.

A potom Pavol dostane nový investičný nápad, sedíme výnimočne pri stánku s kebabmi a nie pri našich chleboch v plesnivej garsónke, je to taký skvelý plán, že Pavol sa rozhodol pre takúto oslavnú akciu, kebab mi chutí, užívam si, že na sebe práve nemám čipkovanú bielizeň a Pavol rozpráva aj o čomsi inom, pyramidové hry zarobili, kebaby sú tiež dobré, a Pavol povie, že v Nemecku narazil na tento časopis, kde sa dajú zadarmo uverejňovať inzeráty a tam mu napadlo, a je to geniálne, hláskuje ge-ni-ál-ne! a ja by som mu s tým mohla pomôcť, keď už mám ten literárny talent, alebo, zasmee sa, minimálne študuješ literatúru,

a tí pedofili, ktorých nachytáme, sa nebudú môcť sťažovať, len si to predstav, prídu na políciu, ja som si objednal detské porno a nič mi neprišlo! zaplatil som za znásilnené deti a nič z toho! chyťte tých hajzlov! smeje sa Pavol, ja sa nesmejem, ale on pokračuje, a od teba len potrebujem, aby si mi napísala anotácie, skrátka, nejaké pútavé reklamné texty, ktoré by sa nachádzali v inzerátoch, na obálke tých akože dévedčiek, desaťročná školáčka ide cez les, keď vtom stretne skupinu podgurážených robotníkov, tréner rytmickej gymnastiky v obkolesení svojich žiačok, doktor vyšetruje chlapčekov konečník a rodičov nechá v čakárni, tak super to vymýšľanie Pavlovi ide, že spisovateľom sa stane určite on, pomyslí si.

Nohy mám vo vode a čerím nimi hladinu, viem, že fontánka pred Justičákom je dobre hnusná, ale je mi to jedno, Pavol zmizol a po dvoch týždňoch sa zas objavil, má to logicky zdôvodnené, ako inak, nechcel, aby som si oňho robila starosti, bol len na služobnej ceste, tentoraz naozaj, len čo to bolo za krajinu, (na sexuálnu turistiku, prestaň!) nedozviem sa, on rozpráva, aké veľké tam mali šváby, vraj až päť centimetrov, naznačuje ukazovákom a palcom, kam sa hrabú slovenské hnedé šváby, tie mršiny, tomu by si neverila, a keď si chcel obuť topánky, vždy bolo lepšie najprv z nich vytriasť, čo tam za noc naliezlo, už čakám, aké skvelé pomôcky a exotickú bielizeň mi Pavol doniesol z cesty, ale nič také nenasleduje, Pavol povie, že tam stretol

dievča, aha, tak dievča, povie, že sa naňho nalepila, že ho prenasledovala v uliciach mesta a nemohol sa jej zbaviť, teda, nemohol a nechcel, možno sa aj trošku zamiloval, bola taká maličká, tmavá a mala veľké mandľové oči, bola dobre vychovaná, myslí tým poslušná, napadne mi, žiadna rozmaznaná Bratislavčanka, ale, Pavol zvažnie, ktovie, možno chcela len prachy, a možno, v duchu dodám, chleba s masťou, Pavol povie, že na seba vzal záväzok, Pavol povie, že nie je ako iní muži a sľuby drží, Pavol povie, že to s našou svadbou myslí vážne, Pavol ma chytí za ruku a pozrie sa mi do očí, len ty mi musíš dokázať, že ma naozaj ľúbiš, pri tom slove sa myknem, trocha vody vystrekne na trávnik.

Maja z môjho krúžku na univerzite mi podá papierik a poznamená, že nič ďalšie jej nenapadá, dala tam, čierne na bielom, všetky nadávky, ktoré minulý rok počas tábora s Francúzmi pochytila, počnúc *salope* až po *je te taille une pipe*, to sa mi určite zíde, Maja sa nesmeje, hovorí to vážne, a potom mi vysvetlí, kde je Inex, len pár metrov od SAV, kde pracoval môj otec, dôjde mi, keď vystúpim z trolejbusu, je poludnie, neskorá jar, oslepí ma slnko, zavriem oči, zavriem oči aj pred iným, idem si pozrieť katalóg, prelistovať, vybrať najlepšiu možnosť, jediné, čím som si istá, je, že to musí byť Francúzsko, stoporený penis nad červenými silonkami, tá vízia nechce zmiznúť, neviem ju zahnať, nonstop ma prenasleduje, ideálne nie dedina, ale nejaké väčšie mesto, obrovské chodidlá napchaté do lodí na trinásťcentimetrovej

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Iné myšlienky.

Pokud se Vám ukážka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.